

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s): Korfitsen, Valdemar.; af Sv. Sv. [i.e. Valdemar Korfitsen].
Titel | Title: Dramatisk Nips af Sv. Sv. : Vaudeviller og Farcer fra Saisonen 1870
Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Israels Forlag, 1870
Fysiske størrelse | Physical extent: 1-2 i 1 bd. (16, 20 s.).

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Sv. Sv.
Dramatisk Ups.
Nr. 1-2. 1870.

55. - 157.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021270939

Dramatisk Nips.

Vandeviller og Farcer

fra Saisonen 1870.

af

Sv. Sv.

Nr. 1.

Bog Rutiken Søndagestermiddag.

Original Farce med Sange i een Act.

(Første Gang opført i April 1870 i Frederiksbergs
Morstabsstheater).

Pris: 8 St.

Kjøbenhavn.

Israels Forlag.

Naadhusstræde 9.

1870.

Bag Butiken Søndageftermiddag.

Original Færce i een Act med Sange.

Personerne:

Peter Sommer,	} Artekrammersvende.
Jensen,	
Dibriffen,	
Sørensen,	
Cathrine,	} deres Kjærestes.
Marie,	
Pine,	
Abelone,	
Dic, Karl.	

Handlingen foregaaer bag Butiken Søndageftermiddag.

(En tarvelig møbleret Stue; Døre i Baggrunden og tilvenstre; i Døren tilvenstre en Glasrude med Shirtingsforbæng; Hylber med Eigarlasker etc., Kaffejælle etc.)

Første Scene.

Sommer og Cathrine

(komme meget hurtigt; begge ere i sivefte Puds.)

Sommer (seer paa Uhrer). Død og Pine! Klokken er fem Minutter over 4. De har aabnet allevegne (sætter Hatten omhyggeligt i et Hattesoueral). Den er jo tydelig!

Caroline (muggen). Det er rart, saadan at skulle hænge i Klokkestrengen.

Sommer. Ved Du hvad, sødeste Cathrine! jeg hang sgu' meget heller om Halsen paa Dig, men det kan man ikke leve af i Længden (trækker Handskerne af).

Cathrine. Og vi, som rigtig skulde moret os idag!

Sommer. Javel, min Enut, men det kan vi godt gjøre alligevel (begynder at tage Tøiet af: Slips, Manchetter og senere Frakten). Jeg skal nok gjøre alt Mit for at underholde Dig paa den allerbehageligste Maade.

Cathrine. Men det er dog ikke i Skoven, Peter.

Sommer. Det er en uimodsigelig Sandhed, allerdeiligste Cathrine, men nu vilde engang min onde Engel, at Principalen fik den forrykte Ide, at han selv vilde i Skoven idag, og saa maatte Peter blive hjemme (tager Forflade paa).

Cathrine (haantligt). Din onde Engel!

Sommer. Ja, min onde Engel! medens min gode Engel sendte mig min egen søde lille Cathrineblomme, og saa blæser jeg alt det Andet et Stykke.

Cathrine (leende). Du er altid lige glad.

Sommer. Ja, naar bare Pigebarnet morer sig, og nu leer Du jo nok saa lystigt. — Ja, jeg maa ud og tage Skodderne fra. Giv mig et Kys til Mundforraad paa Veien (kysser hende). Farvel saalange! Gjør Dig det nu saa behageligt som muligt, min Engel!

Anden Scene.

Cathrine (alene).

Jeg skal gjøre mig det saa behageligt som muligt! Ja, det er let nok sagt, at gjøre sig det behageligt, men det er ikke saa let gjort, naar man skal sidde her og tukkelure bøgved Butiken hele Aftenen istedenfor at komme ud i Charlottenlund og dansse hos Grøndal og spise tilaften over Stalden. Gud ved, hvad de Andre nu siger, naar de hører, at vi ikke kan ta'e med. Det er da ogsaa den fordomte Principals Skyld. Altid skal han paa Farten! Næsten hver evige Søndag er han ude med Kone og Børn, og naar han saa endda kom hjem til Klokken 4, nei Godmorgen! Kommer han hjem hveranden Søndag, maa Peter være meget glad. Skjøndt Peter er da nu altid glad. Det er et velsignet Humeur, han har, den

søde Dreng. Det er da ogsaa det, der har bestrøet mit unge Hjerter; for jeg havde saamen aldrig tænkt paa at handle her i Butiken. Jeg søgte ovre paa det andet Hjørne — der er en Svend med saadan et deiligt krøllet Haar; det har Peter nu forresten ogsaa; men han derovre har rennok ikke Peters Gemtylighed. Da saa min Peter kom her, gik der jo strax et frygterligt Ny af ham mellem alle Nabolagets Piger; saa maatte jeg naturligvis ogsaa ned og see ham, og saa blev jeg her med det Samme, og nu — ja, nu er jeg hans egen Cathrineblomme, som han kalder mig. Na, han er rennok magesløs!

Mel.: „Der vanter en Ridder etc.“

Derovre paa Hjørnet en Ungersvend staaer,
Svedsker og syltede Blommer!
Han haver det deiligste krøllede Haar,
Men det er dog inte Peter Sommer.

Nei, Peter, som staaer nu derinde ved sin Duff,
Svedsker og syltede Blommer!
Han er rennok ganske anderledsens polist,
Og derfor jeg bare her nu kommer.

For Peter han taler saa sødt og saa mildt
Om Svedsker og syltede Blommer.
Han anbefaler Alt, hvad man kjøber, saa suiltdt —
Ja, der er kun een Peter Sommer!

Og flyer man med ham fra den kvalme Butik
Til Skoven en Dag i Skjærsommer,
Saa morer man sig rennok, og det, saa det har Skik,
For han har altid spækkede Lommer.

Da første Gang vi handlede' hervede med Lyst
Om Svedsker og syltede Blommer,
Da blev der en Jubel og Klang i mit Bryst,
I Hjertet blev der lutter Skjærsommer.

Og derfor jeg siger med Hjertet i Glød,
At hvad og hvordan det saa kommer,

Saa er jeg nu Hanses i Liv og i Død —
Ja, derpaa kan du stole, Peter Sommer!

Tredie Scene.

Cathrine. Sommer (med hinanden om Livet).

Begge (med Pathos).

Dg derfor jeg } siger med Hjertet i Blod,
 hun }
 At hvad og hvordan det saa kommer,
 Saa er hun nu Hanses i Liv og i Død —
 Ja, derpaa kan Du stole, Peter Sommer!

Sommer. Det kan jeg lide Dig for, min Pige,
 og derfor vil Du heller ikke tage Dig denne manquerede
 Søndag for nær.

Cathrine. Nei, for din Skyld ikke, Peter!

Sommer. Det var kjont sagt! (trækker et stort
 Kræmmerhus frem). Sød Poppedreng! Hva' ska' Poppe-
 drengen ha'e? (hun leer) Bolser ska' Poppedrengen ha'e!
 (hun kysser ham og tager Kræmmerhuset). Det er sgu' Prima-
 varer, og de forsøder Livet og forøder Tænderne.

Cathrine. Ja, det er det Slikkeri, der har for-
 dærvet dine, Peter.

Sommer. Jeg er en Slitmund, ved Du nok
 (kysser hende). Men hvad skal man forresten med alle de
 32 Tænder? jeg kan godt hjælpe mig med mine elleve og
 en halv.

Cathrine. Nei, hvad skal man med det Møiet —

Sommer. Naar man med lidt kan være fornøiet.
 — Uf! der kom Nogen i Butiken. Peter Sommer slyder
 ud som en Sommerfugl (løber ud).

Fjerde Scene.

Cathrine (alene).

Ja, Sommerfuglenatur er der i ham! Kanstjesens lidt
 for Meget af det Gode. Hvem er nu det, der er derude?

(trækker Gardinet fra Glasruden og siger ud) — naa! det er kun en lille Dreng. Ja, for jeg holder slet ikke af alt det Rix, han gjør med alle mulige Frøentimmer. Han siger, at det hører med til Professionen, at en Urtekræmmer-svend, der ikke kan gjøre Rix, er li'esaa umulig som en Bagersvend, der heller ikke forstaaer det. — Det er dog nogle deilige Bolsjer, han gav mig! De smelter formeligt i Munden. Men jeg vilde dog foretrække en Boeuf over Stalben, men det blev der nu ikke noget af dengang.

Femte Scene.

Cathrine. Sommer med Ole (ved Dreene).

Sommer (til Ole). Hvor bliver han af, skjændige Slave?

Ole. A vi'ste itte, Kloffen hun var mier end trej, da hun var halvgaaen fir'.

Sommer. O, hvor Menneffenes Børn dog kunne være trædsffe! Du har naturligvis hengivet Dig til vilde Forlystelser, Ole, ladet Dig besnære af en eller anden lysshaaret Evadatter til at gaee med hende paa Alleenberg. Fy Dig an, Du slemme Skarn!

Ole. Næ, a har itte; a var hos min Møster.

Sommer. Stille i Hallen! — (til Cathrine) Vil Du ha'e flere Bolsjer, min egen Bolle?

Cathrine. Nei Tak, Peter! Kræmmerhuset er halv fuldt endnu.

Sommer. Rager da?

Cathrine. Ja Tak! et Par Napoleonskager var ikke saa gale endda.

Sommer. Og en Kop Chocolate — hva'?

Cathrine. Lad gaee!

Sommer. Ole! Denne Kvindes Duffer ere mig en Lov og Dig en Befaling. Gønt det Fornødne! Fire Napoleonskager og Chocolate. Forsvind!

Ole. Fou! men sku' a itte ha'e Penge?

Sommer. U'feligt Mammon! jo! Her er en Tre-marck.
(Ole gaer.)

Sjette Scene.

Cathrine. Sommer.

Sommer.

Mel. : „Men nu velan! vor Skjæbne vi forene“, af „Den svage Side.“

Cathrine! kan din Peter Du forlade,
 At han har narret Dig for Skovens grønne Skrat?
 Nu faaer Du Kager her og Chokolade,
 Og hvad Du ellers blot Dig ønske vil, min Skat.
 Du skal faae saa mange Kys,
 Som dine Rosenlæber vil forlange.

Cathrine.

Gud! hvor Du er god!

Sommer.

Ja, Josi'!

Det kan Du gjerne sige tvende Gange.

(Butikstloffen ringer.)

Men jeg maa bort, af bort! thi Pligten kalder!

(Ved Glasruden.)

Seer Du den hulde Mø, som der med Døren gif?

Cathrine.

Men hør, jeg gjør et skrækkeligt Kabalder,
 Ifald Du courer nu for meget der, din Strik!

Sommer. Aldrig i Livet, sødeste Susanne!
 (løber ud.)

Syvende Scene.

Cathrine. (Kort efter) Jensen, Didriksen, Line,
 Marie (i Procession).

Cathrine. Han er rennok uforlignelig, det kan man
 gjerne sige to Gange. Sikken et Humeur der er i ham!

Chor.

(af Processionen: Jensen forrest med hævet Stof, derpaa Line og Marie, sidst Dibrissen.)

Mel.: „La Parisienne.“

Vi vil affted, vi vil til Stoven,
 For vi vil see den kjære Stald,
 Vi vil os tumle ret forvoven
 I Slottenlunds den lyse Hal.
 Hos Niels Husar en Voenf vi os tager,
 Ja, med en Porter til, jo, det smager.
 Fremad Marche! kun frem!
 Vi skal vise dem,
 Hvad vi er for Gutter — den skal blive flem!

Jensen.

Jeg siger blot: Hva'behager!

Chor.

Jeg siger blot: Hva'behager!

Cathrine. Ja, jeg siger osse: hva'behager?

Jensen. Hvorfor det?

Cathrine. For Peter og jeg kan inte ta'e affted.

De Fire. Hva'behager?

Jensen. Ingen Pasfiar, min Engel!

Chor.

Dg hist til Grøndals raske Toner
 Der vil vi svinge os i Tact
 Imellem pæne Mænd og Koner.
 Her kommer Glædens vilde Jagt!
 For vi er Urtekrammersvende,
 Og det er Folk, som de jo nok kjende.
 De har godt Humeur;
 Glædens fulde Bør
 Frister deres Klude lige, til de døer,
 ∴ Ja, til deres glade Ende. ∴

Cathrine (der stadigt har liget ud ad Glasruden). Nu staaer det Afftum derude og joner med den Tøs.

Jensen. Hvad for en Smed!

Didriksen. Staaer han i Butiken?

Marie og Line. Idag! Det er jo hans Udgangsdag.

Cathrine. Jamen Principalen bad ham om at tage Touren idag, for han skulde i Skoven.

Jensen. Det skulde han jo med, kunde han jo have sagt.

Cathrine (ved Glasruden). - Uh! næ! se! der tog han hende under Hagen.

Marie. Du skal inte være jalour, min Pige! det betaler sig sgu' inte.

Cathrine. Jamen jeg elsker ham saa høit. Uf! (knuger Kræmmerhuset sammen) Jeg kunde blive rasende.

Marie. Hvad er det, Du har der?

Cathrine. Bolser! Men nu kan jeg ikke faae en mer ned.

Line. Saa lad os faae Kræmmerhuset.

Cathrine. Værsgo'! (giver dem det.)

Marie. Nei, det er ogsaa lidt vanskeligt for Dig at spise flere, for der er ikke saa meget som bag paa en Negl. (De lee.)

Jensen. Ja, saa kan man see, at Frøkenen virkelig er ulykkelig. (falder ud i Butiken) Sommer! (Sommer jobler udenfor). Nu kommer han.

Cathrine. Det var da ogsaa paa Tiden.

Ottende Scene.

De Forrige. Sommer.

Sommer. Bærer velkomne, I ædle Kvinder og tapre Mænd!

Jensen og Didriksen. Goddag, Du! Goddag!

Sommer (bukkende for Damerne). Frøken Berthelsen! hvorledes skal jeg udrykke min Henrykkelse over hm! hm! (mumler høstigt) — og Frøken Solberg! dito, dito!

Cathrine. Dif Afftum! Du gjør mig ulykkelig.

Sommer. Jeg! min candiserede Cathrineblomme! hvorledes da?

Cathrine. Du gjør Jux med alle Fruentimmer.

Sommer. Ja, Jux! men Dig alene elsker jeg. —
Ja, mine Venner! I har vel hørt, at jeg har faaet Forsald? Det er mig umuligt at sværme med Eder i Charlottes Bøgelund hente Aften.

Zensen. Det er da ogsaa Satan til Maner af din Principal.

Sommer. Død og Pine, Zensen! Sikke deilige Tænder, Du har!

Marie. De har saamæn ogsaa kostet ham 30 Daler.

Sommer. Men de Stumper, han havde, havde nok kostet hans Principal mere end dobbelt saa Meget.

Zensen. Du skal da ikke blære Dig med din Dverfslodighed.

Sommer. Elleveogenhaltv, min Ven! det er lige halvtolv.

Zensen. Men derfor faaer Du ikke dobbelt Indsats.

Sommer. Na jo! naar jeg vil betale den.

Pine. Hør, Hr. Sommer! De er saadan en feiende Herre. Er det nu vel slotte Buxer, Didriksen der har paa?

Sommer. Urligt talt — nei! Nei, se disse, min Ven, de udhæver Formerne, de viser Mufflerne! (slaaer sig paa Laarene.) Dandse med ham, der har saadan Buxer paa! — hvad siger Du, Cathrine?

Cathrine. Jeg siger, der kom Nogen i Butiken.

(Sommer ud.)

Marie. Det er kjedeligt, at Hr. Sommer ikke kan ta'e med; han er saa morsom.

Zensen. Savist er det kjedeligt, men det passer sig ikke for min Kjæreste at beklage sig derover.

Marie. Det kan jeg da gjerne.

Zensen. Hvad siger De, Fruen Berthelsen?

Pine. Mig er det ligesedt, naar vi hare kommer afsted, at det ikke bliver til Lamperog ligesom forleden, da vi ikke kom længere end til Siseboden.

Didriksen. Klokken var jo bleven saa mange, søde Pine.

Pine. Troer Du kansfesens inte, Klokken gaaer idag.

Didriksen. Jo — men —

Sommer (der kommer i det Samme). Det var en ung dannet Mand, der ikke var fulgt med Tiden og derfor ønskede at blive underrettet om, hvad Klokken monne være, og saa vilde han gjerne have et Par Svedster i Tilgift. Begge Duffer opfyldtes. Naa! der har vi Ole.

Tiende Scene.

De Forrige. Ole (med Chocolate og Kager).

Marie. Vi har nok saa't Spenderbuerne paa idag?

Sommer. Ja, Noget maatte der da gjøres i Anledning af den røde Plakat og Festens Indstilling. Sæt det der, Ole.

Ole. Jou! (sætter det).

Sommer. Jeg ved ikke, om Damerne maasse stulde ønske en Kop Chocolate med?

Marie og Line. Nei Tak! lad os bare komme afsted!

Sommer. Men De, mine Herrer! Maa jeg ikke byde Dem et Glas af vores ægte gamle Portvin, London mrkt?

Jensen. Kom nu ikke med das, Sommer! Urteframmerportvin kan være meget god for vores Kunder, men ærligt talt drikker vi den sgu' ikke gjerne selv.

Sommer. Hvor Du er brøsig idag, gode Jensen!

Line. Og saa bidende.

Cathrine. Det kommer naturligvis af det nye Gebis. Men her, Ole! her er jo ingen Napoleonskager.

Sommer. Hvorledes! Ole! Forræder!

Ole. Ja, de haede itte Napoleonskaver, sa'e Jumsruen, og saa sto' der en ong Springsyr, som spore, om di da itte haede Bismarckskaver. Næ, sa'e hun, og grinte, de haede itte Tomarckskaver, men de haede Enmarkskaver, og da a nu stu' ha'e li'e for ien Mark, saa to' a den sture der.

Cathrine. En gammel Julekage!

Ole. Næ, den ka' da itte reitig godt være saa gammel, at den sku' være fra Julen av.

Sommer. Du er et Fæ, Ole! Det er en Julefage, som er bagt igaar.

Ole. En Julekave ved Midsommerstid.

Jensen. I Julimaaned, min Gud! Derfor er det jo en Julifage.

Ole. Naa saadden.

Sommer. Ja, gaa Du nu lidt ud i Butiken. Er der Noget, Du ikke ved Bested med, kan Du kalde paa mig.

Ole. Sou, men er et Fjerdingspund itte saa møiet som — æ — æ —

Sommer. Dette Løb — jo! Bil af!

Tiende Scene.

De Forrige (uden) Ole.

Didriksen. Hør Sommer! det er sgu' en Skam af Dig, at Du ikke tager med.

Marie. Na ja, Hr. Sommer! lad Ole luffe Butiken. Principalen kommer jo ikke hjem før Klokken 10.

Cathrine. Søde Peter! for min Skyld!

Sommer. Umuligt! Nanden er redebon og Rjødet er skrobeligt, men — jeg tør Fanden gale mig ikke. Hvor lifligt kunde det ikke være at svinge disse Ungmøer i en stormende Galopade under de hundredaarige Bøgetræer, og Lysten til dette Gode haver jeg vel, men — jeg tør Fanden gale mig ikke. (synger med Pathos):

Mel.: „Sov sødt!“ S. Glæser.

Hist i Charlottes Bøgelund,
Naar det mod Kvæld mon lide,
At særdes der en flygtig Stund
Ved disse Kvinders Side —

Det er helt sødt at tænke paa!

Men nei! jeg kan ei slippe.

Min Principal at see skal faae,

At Peter er en Klippe.

Hist i Charlottes Bøgelund
 At sidde over Stalden
 Og glæde Dre der og Mund
 Og faae sig En paa Stalden —
 Det er helt sødt at tænke paa!
 Men nei! jeg kan ei slippe.
 Min Principal at see skal faae,
 At Peter er en Klippe.

Hist fra Charlottes Bøgelund
 At kjøre til Slusefester
 Om Natten, for en liden Stund
 At prøve Dlets Kræfter —
 Det er helt sødt at tænke paa!
 Men nei! jeg kan ei slippe.
 Min Principal at see skal faae,
 At Peter er en Klippe.

Ellevte Scene.

De Forrige. Sørensen.

Sensen. Hvor bliver Du dog af, Sørensen?
 Didriksen. Hvorfor seer Du saa modfal-
 den ud?
 Sommer. Hvor har Du gjort af din
 Kjæreste?

Cathrine. Er De syg?

Marie. Er Abelone syg?

Pine. Hvad er De gal fer?

Slag i Slag.

Sørensen (der har staaet ganske rolig). Jeg er saa gal i mit Hø'de, som jeg kan blive. Der kommer jeg hen til Abelone Klokken 3 og vil hente hende; saa har hun faaet den Ide, at hun heller vil i Tivoli med mig alene. Saa blev jeg gal og sagde, at en Aftale var en Aftale, og vilde hun ikke i Skoven, saa kunde hun la'e være, for saa tog jeg alene med Jer. Saa sagde hun: Bærsgo! Og saa gif jeg, da jeg nu engang havde sagt det. Sommer. Det var talt som en Mand, Søren-

fen! Stramme Tøiler, ellers flaaer de bagud. Nu gaaer Du altsaa i Skoven.

Sørensen. Nei, jeg har hverken Lyst til det Ene eller til det Andet; jeg er gal i Hø'edet.

Jensen. Død og Pine, Sørensen! Er Du min Ven?

Sørensen. Det ved Du. (Haandtryk).

Jensen. Vil Du bevise mig det?

Sørensen. Jamen ikke i Skoven.

Jensen. Nei herhjemme.

Sørensen. Jeg vil helst være ene.

Jensen. Det skal Du ogsaa faae Lov til. Sommer's Principal er taget ud, og Sommer skal derfor være hjemme. Vil Du staae for ham i de fire fem Timer.

Sommer. Det gaaer sgu' ikke an.

Alle. Snak om en Ting!

Sommer. Det vil Sørensen heller ikke, kan jeg see.

Sørensen. Jo, gu' vil jeg saa! og din Principal vil sgu' ikke blive vred for det. Han kjender mig jo, siden jeg i hele to Aar har pillet Rosiner hos ham.

Jensen. Sørensen! Jeg er din for evig! (Omfavnelse). Sommer! tillader Du? (tager forklædet af ham og hænger det om Sørensen). Vær's artig! Og nu i Tøiet, Sommer, i Sommertøiet.

Jensen.

Mel.: „Trara! Trara! Trara!“ af „En Fortid“.

Og nu affted til et lystigt Kvald.

Chor.

Herfra! Herfra! Herfra!

Jensen.

Til Skovens Hal og Husarens Stald.

Chor.

Hurra! Hurra! Hurra!

Sørensen.

Os følger vel Glæde og Lykke og Held,
Champagnen skal slaae sine lystigste Smæld.

Chor.

Hurra! Hurra! Hurra!
Farvel! Farvel! Farvel!

(De ville Arm i Arm storme ud, da de i Døren møde Abelone).

Tolvte Scene.

De Forrige. Abelone (bønedagtigt udmeiet).

Alle (undt. Sørensen). Abelone!

Sørensen. Abelone!

Abelone. Ja, Abelone! det er mig selv.

Sørensen. Ja, nu har jeg taget Sommers
Tour idag.

Marie og Line. Det var da kjedeligt, at Abelone ikke kan komme med os nu.

Sommer. Ja, saa tvinger min Vre mig til at blive.

Abelone. Jeg bliver helst hjemme.

Sørensen. Saa er Du dog min egen Abelone.

Marie (aff. til Line). Saa skal vi da ikke plages med den Bondejolle (høit). Det var da kjedeligt, søde Abelone! (kysser hende).

Line. Ja rigtig kjedeligt! (kysser hende).

Cathrine. Farvel, søde Abelone! (kysser hende).
Bil Du ha'e Chocolade, saa staaer der en Kop der.

Abelone. Tak! jeg holder ikke af Sutterlade.

Sørensen. Jeg skal nok sørge for, at hun saaer, hvad hun trænger til.

Alle. Farvel! — Farvel! — God Fornøielse! — Farvel!

Sommer.

Mel.: „Ah, je ne pense, quel trésor.“
 Fremad! afsted med freidigt Mod,
 Let er vort Sind, og let vor Fod!
 I Stoven vi springer.

Chor.

Musik og Dands, Champagneknald
 Vor muntre Balsfart pryde skal —
 Ha! Hjertet og Aanden faaer Binger!

(Ritournelle.)

Eftertryk af Sangene forbydes, offentlig Opførelse uden Forfatterens Tilladelse ligeledes; angaaende det Sidste hevende man sig til Forlæggeren.

Dramatisk Nips.

Vandeviller og Farcer

fra Saisonen 1870

af

Sv. Sv.

Nr. 2.

Paa Dgrehavsbakken.

Original Farce med Sange i een Act.

(Første Gang opført den 12te Juni 1870 i Frederiksbergs
Korstabstheater).

Tidligere er udkommen:

Nr. 1. Bag Butiken Søndageftermiddag.

Pris: 8 St.

Kjøbenhavn.

Boghandler Israels Forlag.

Raadhusstræde 9.

1870.

Eftertryk af Sangene forbydes, offentlig Opførelse
uden Forfatterens Tilladelse ligeledes; angaaende det
Sidste henvende man sig til Forlaggeren.

Paa Dyrehavsbakken.

Original Farce med Sange i een Act.

Personerne.

Salbing, Blaarsjõe.
Bella, hans Datter.
Traplino, Veriberdirecteur.
Frederik, Verider.
Madame Sakel.
Tyrolerferdinand, en Stemme.
Ffr. Petersen, Teltholderste.
Die Kvint, fhy. Baadsmandsmath.
Peter, hans Søstersøn.
Herrer og Damer fra Kjøbenhavn.

Handlingen foregaaer en Tordagasten paa Dyrehavsbakken.

(Scenen forestiller et Parti af Dyrehavsbakken. Tilhøire i Forgrunden et Telt med Bord og Bænke udenfor; over Indgangen er der malet: „Ffr. U. F. Petersens Stalle“. — I Baggrunden Messier Sakels Telt, Stydebæner etc.)

Første Scene.

Salbing (i Pjerrothabit, sidder paa den ene Side af Bordet med en kort Pibe i Munden). Ffr. Petersen (sidder strilende paa den anden Side.)

Salbing. Nei, den gaaer inte! De kan troe mig, om De vil, Ffr. Petersen, den gaaer inte i Længden herude, den river ud i en lang Flænge.

Somfruen. Ja, det er jo ogsaa gyseligt, som Veiret har været iaar. Det har jo næsten ikke været Dventørre en eneste Dag. Man har gaaet og søppet i Vand herude til op over Anklerne.

Salding. Ja, det er den rene Vandgang.

Ifr. Man sætter Altting til, hvad man eier og har.

Salding. Ja, jeg har nu inte No'et, men eg vilde jo gjerne ha'e Lidt, og nu har jeg væ't Blaarjøde i over tyve samfulde Aar — det er en lang Tid, Ifr. Petersen — og det har dog altid smidt Lidt af sig, men den er rennok sløi iaar.

Mel.: Finalen af 2den Act af „Den hvide Dame“.

Ja, sløi den er og bliver,
Her gaaer man om og driver
Med lutter tomme Mæver,
Aa, som et rent Cadaver,
For Folk man inte seer.
Nei, de kommer inte mer.

Nu gaaer de paa Fjedsberre,
Odeon, den er værre!
Og paa Alleenberre,
Det skal vos nok forværre —
Ja, Somfru! jeg si'er: Føi!
Den er rennok æfekt sløi!

Her maae vi gaae og sulste,
Af Nød og Trang forful'te.
Jo, det er sgu' en stolt Tid!
Man sjeldent faaer et Maaltid
Undragen netop, naar
Man skal til at æde Blaar.

Og Blaar er inte no'en nærende Føde for et forsultent Mandfolk. Nei, jeg si'er bare: der er Klid i Hvedetvæbatterne!

Ifr. Ja, det maa De nok siige, Salding, og hør! sig mig saa engang, Salding: er det ikke rædsom uappetitligt at faae al den Nøg i Munden?

Salding. Jo, den er slets inte angenem; men hva' gjør man inte for Føden? Forresten har jeg jo osse tænkt paa selv at opgi'e Handteringen som Blaarjøde. Den smaa Peter — De ved nok: han, som gjør Gyme-rastik hos mig — han har jo et godt Die til min Bella, som hopper lidt paa Line, men jeg har sagt ham, at han

kun faaer Tøsen, hvis han kan afløse mig som Blaarjøde. Jeg vil ha'e, at den Indtægtskilde, ihvorvel den nu er noget sløi, dog skal blive i Familien.

Ifr. Det er meget rigtigt, Salding. Det kan blive bedre, førend man troer.

Salding. Nu gaaer han jo og over sig, men det kniber nok svært for ham, og det er sgu' heller inte saadan at løbe til. Forresten er han af pæn Familie; hans Onkel har va't Underofficier i Holmens Tjeneste; men den smaa Peter har nok gjort sig udtilbens.

Anden Scene.

Salding. Ifr. Petersen. Trampolino.

Trampolino. Mein Gott! mein Gott! hvad skal jeg denn gjøre? Imorgen er det denn Sonntag, und vi skulde have en stor overordenlig Vorstellung paa den Ben, und so kann De tænke Dem, so gaaer min Primadonna hen und lægger sig i Barselseng — Sacre! Foutre! de Fruentimmer skal denn ochso altid have denn Børn; det falder doch aldrig os Mandfolk ind, saadan Narrestreger. Brunette! Brunette! Du forvolder mich et stort Tab.

Salding. Ja, det er sgu' ingen Spøg, Hr. Trampolino, for det er dog om Søndagen, man skal skumme Fløden.

Trampolino. Deri har De denn Recht, min gode Salding; om Søndagen skal man skumme denn Fløde, om Hverdagen har man knap denn affummet Mælk. Her er Ingenting at bestille uden at bestille Bier und Pommeranz. En Pommeranz, eller to Pommeranz, Somsru!

Ifr. Saa gjerne, Hr. Directeur!

Trampolino. O Brunette! o Brunette! hvad skulde nu de Narrestreger?

Salding. Ja, der er Klid i Hvedetvebakkerne!

Trampolino. Klidt — Klidt?

Salding. Der er Malice i Spillet.

Trampolino. Ah javist! Und so er igaar min

Forcerytter, Jean, faldet denn ned af den Hest, den Klobrian, und har stuvet sin ene Ben. Vi er nu ialt sex Mand und en Fruentimmer tilbage, og hun kan denn ikke sidde paa en Hest; hun hører til Personalet, men hun staaer altid ved Indgangen — der kann hun — Donnerwetter! — wohl nicht abfallen. Imorgen — Gott bewahre! — skulde vi give Jeanne d'Arc eller Pigen fra Orleans, men hvor faaer jeg unglückliche Mann nu fat i den Pige?

Salbing. Ja, der er, som jeg siger, Klid i Hvedetvebakkerne!

Tramplino. Boldsjomt Klidt!

Mel.: Directeursens Bise af „Alle mulige Roller“.

Hvad skal jeg denn hitte
Paa i dette Kittede,
ri, jeg arme, arme Directeur?
Alting er berammet,
Skrevet er Programmet,
Slaaet op paa vores Indgangsdør.
Ohne mich at varsle
Gaae de hen und barsle,
Dg min Forcerytter faaer et Spark,
Dg so wahr jeg staaer nu
Hier, i Badstuen gaaer nu
Baade Directeuren und Jeanne d'Arc.

O, min Personale!
De er splittergale,
Hele Nesten, ved den søde Gud.
Min Bajads er rædsom,
Han er bare med som
Fyld, imens vi Andre puster ud.
Dg de Andre næsten
Dratter ned a' Hesten,
K'iesaa fort de vel er kummen op.
Naar blot Vidstuen knalder,
De paa Enden falder,
Ja, naar Hesten falder — i Galop.

Isr. Ja, det er jo ikke rigtig hyggeligt!

Tramplino. Nei, det er baade unhyggelig und

unglücklich. Et Par Bommeranzer til, min gode Zomsfru Petersen!

Zfr. Saa gjerne, Hr. Directeur!

Salding. Ja, De kan troe, jeg spinder heller ikke Silke ved at æde Blaar.

Traplino. Det bilder De denn doch Publicum ind.

Salding. Ja, jeg trækker Silkebaand ud af Halsen, men det bliver jeg sgu' ikke rigere af. Nei! jeg er led og kjed af at stikke Folk Blaar i Dinene og mig selv Blaar i Munden. Nei, se der kommer min Esterfølger.

Traplino. Ah, den kleine Gymnastiker!

Tredie Scene.

De Forrige. Peter (i lidt turvede Klæder).

Salding. Naa, Peter! hvordan gaaer det?

Peter. Na, jeg er saa daarlig.

Salding. Saa? Hvad feiler Du?

Peter. Jeg er — uh! — saa fuld af Røg som en — uh! — siden Dampskorsten.

Traplino. So skal De denn aabne Spjældet.

Peter. Nei, og saa kan jeg ikke forboie alle de Blaar. Var det ikke heller for Bellas Skyld, saa havde jeg for længe siden meldt mig fra Bestillingen. Uh! jeg er saa daarlig.

Mel.: „Damon, min Damon!“ af „Berthas Slaver“.

Bella, min Bella! af, hvor Du end gaaer,
Saa tænk paa din Peter, som tygger paa Blaar.
Du har i Flamme mit Hjertelil tændt,
Og snart er jeg vistnok aldeles forbrændt.

Kjærlighedsflamme og Blaarenes Baal,
Det kan jo dog nok paa en Mand gjøre Raal.
Flamme og Røg, det er slet ikke sundt.
Uh nei dog! nu troer jeg minsæl, jeg faaer Dndt.

Salding. Sæt Dig ned, Peter, og faae Dig en

Pommerantz. (Ifr. stjærker). Er det nu inte bedder med Dig?

Peter. Jo, det er li'efom lidt bedre — og det vilde vist blive endnu bedre, naar jeg fik en til.

Salding. Zomfru! en Pommerantz!

Peter. Det bliver jo nok galt igjen, naar jeg skal ilag med Blaarene.

Salding. Man maa lide lidt for sin Kjærlighed. Naar Hjertet flammer —

Peter. Saa er det ligegodt væmmeligt at faae Munden fuld af Røg.

Salding. Huff paa, Du har ingen Stilling, Peter.

Peter. Om Søndagen er jeg da Gymnastiker, og om Hverdagen har jeg jevnligt Arbeide som Hest ved Carousselbanen, og den gaaer ogsaa til Markederne.

Salding. Men det er ingen kunstnerisk Virksomhed, og saa er den saa forbandet usikker. Som Blaarjøde kan Du rejse Europa igjennem.

Peter. Ja, naar jeg har Penge. Nei, jeg havde det bedre, da jeg var ved Beriderne og vartede Hestene op.

Tramplino. Kjender De denn til at ride?

Peter. Jo, jeg har væ't hos Hinne i to Aar.

Tramplino. Hinne? Hinne? — ah, Hinné.

Salding. Ja, Farvel, mine Herrer! jeg maa lidt over og see til Gæstet.

De Andre. Farvel, Salding! (Salding gaaer).

Fjerde Scene.

Tramplino. Peter. Ifr. Petersen (strikkende). (Kort efter) Frederik.

Tramplino. De kunde denn see gut ut som Fruentimmer.

Peter. Jeg mener, jeg seer ganske godt ud som Mandfolk.

Tramplino. Ganz gewiss. De kann denn ride lidt?

Peter. Na jo!

Frederik (kommer). Hr. Directeur!

Tramplino. Naa, hvad er der denn nu, Frederik?

Fred. Jeg skulde hilse fra Musjie Sjal, at ha' ta' inte optræde; den sterke Mand derovre, han, Trolldmanden, har stultet han et uvertigt blaaf Die ud.

Tramplino. Ei, was will doch denn Kerl gie sich ifærd med den sterke Mann? Han maa optræde, han kan mødte med Masse som Amateur. Det trækker! Oh Du, Frederik! Du skal imorgen være denn Bryderkonge.

Fred. Na, men Herrejemi! jeg faaer jo altid Prygl. Sidst i Aarhus havde jeg nær brækket Rygbenet.

Tramplino. Ei was! Tag dygtig med Pudder paa og Wattons paa Arme og Ben, Ustopninger, sture Muschler!

Fred. Og naar de saa ta'er paa me, saa gaar det li'esom sidst: naar jeg skal gaar ud, saa sidder Mustlerne paa Albuen og Læggene paa Skinnebenene, og saa griner de ovenikjøbet a' me'.

Tramplino. Das genirt kein großer Geist! Ingen Schnak, Frederik! Du faaer denn en Daler i Douceur, naar Du ikke dratter ligestrax.

Fred. Samen det gjør jeg næsten altid.

Tramplino. Og saa faaer Du denn ligesaameget Sæbespiritus, som Du vil have bagester.

Fred. Sæbespiritus!

Tramplino. Ja, til at gnide Dig med, men Du kann ochso drikke det, indventig Brug. Kom De med mid, min unge Ben! De skal imorgen debutere under Directeur Tramplino som Jeanne d'Arc.

Peter. Den var værre! Ja, førend at spise Blaar, saa vil jeg dog være et Fruentimmer.

(Tramplino og Peter gaar.)

Femte Scene.

Ifr. Petersen. Frederik.

Ifr. Det er et Børn, den Tramplino! Han ved altid at hjælpe sig.

Fred. Ja, det er rettig, men det gaaer gemenlig ud over mig. Nu skal jeg igjen være Bryderkonge. Jeg maa ha'e mig en lille Opstrammer til den Tour.

Ifr. Ja gjerne! Hvad skal det være?

Fred. En orenlig Hyphenkradsler! For det er dog det Børste, dette Bryderkongevæsen; alt det Andet ka' tilnød gaae, men den er styg! den er rettig styg!

Ifr. Børst'artig!

Fred. Tak, Zomfru! (han drikker; hun strikker).

Mel.: „Im tiefen Keller sth' ich hier“.

Nu sidder jeg ved desse Bord
Som stikkelig Beri'er,
Men jeg tør bande paa, De troer
Mig inte, naar je' st'er,
Hvad jeg i mit Engasjement
Hos Directeur Trampino
Har væ't, for seer De, sidste Gang
Da var jeg nu Albino.

Ifr. Albino! hvad er det for Noget?

Fred. Ja, det maa De nok spørre om. Det er saadan en Hvidsødt med røde Dine. Jeg havde saadan et langt hvidt Haar paa Hojet, og saa havde je' røje Dine.

Ifr. Men hvordan fik De dog røde Dine, Menneffe?

Fred. Ja, det maa De nok spørre om. Seer De, jeg git nu inte i Seng om Aftningen, og saa vadskede jeg mig med Lud om Morningen, og saa fik jeg immervæ't dhgtigt med at drikke. Det var nu det Sidste, der forsonede mig med Albinoen.

Se, dengang var jeg hvid og rød,
Barytken, den var krollet.
Jo, De ka' tro, at jeg var blød
Og immervæ't lidt ollet.
Jeg ha'de det nu ganske godt,
Men derpaa han mig smurte
Helt over — jeg be' Pottentot;
De ved nok — af de Sorte.

Ifr. Nei hør, ved De hvad! først Hvid og saa Sort.

Fred. Ja, je' ka' vise Dem Sort paa Hvidt for 'et, for je' har Blakaterne. Se, saa har je' jo til stadig Brug væ't Veri'er, og det er jeg slets inte saa gal til, naar bare jeg sad lidt fastere paa Hesten.

Ifr. Falder De saa tidt af?

Fred. Na! det vil jeg just inte si'e, men je' slipper dog sjeldent fra 'et uden et Par Gange, naar jeg er inde, og skal je' staae op paa Dyret, saa kommer der jo let et Par Gange til.

Forresten jeg til Stadighed
Maa pudse vores Lamper,
Men denne Bryberre'lighed,
Jo, den er rennok hamper!
Der kommer saad'n en Smedetamp
Som denne hersens Blonstein,
Han ta'er det som en rettig Kamp
Og klemmer mig fælt i Lyndsteg'n.

Jo, den er fæl, kan De troe, men det ka' heller inte gaae i Længden.

Saa faaer jeg Sæbespiritus,
Med den ka' je' me' more.
Men jeg bli'er snart emiritus
Som — ja, som de Pastore'.
For knækker jeg et Ben saa smaat
Hos Directeur Tramplino,
For Livstid bli'er jeg Sottentot,
Ja, eller kanske Albino.

For je' ved nok, at Directeuren la'er mig inte gaae, naar jeg har knækket Benene i hans Brø'.

Ifr. Det kan De jo heller ikke.

Fred. Nei, paa en Maade. Ja, jeg maa nok over og prøve mine Muffler til imorgen.

Ifr. Der kan forresten godt komme Folk senere; det er jo Lørdag og godt Veir.

Fred. Saa kan man maasse bli'e vist frem som Ræmpe iaften. Farvel, Jomfru! (han gaaer).

3 fr. Farvel, Frederik! (hun gaaer ind i Teltet.)

Sjette Scene.

Ole Kvint (med Hatten i Haanden).

Mel.: „De danske Søgutter“: „Seida, Gutter!“ C. Horneman.

Na, saa kom jeg da her i en Satans Fart;
Dette Dampstøi paa Skimmer er ganske rart.
Det gjør sexten Mils Fart i en Vagt — hu hei!
Og en Frøken bliver inte søsyg der — uf nei!

Hun kan sidde saa støt som i Motters Stjød,
Skuden løber saa jævnt som et Rundebrod.
Bli'er alligevel søsyg den Smaa kanste,
Saa kan det da bare være i en Røgcoupée.

Men for mig, som har væ't saadan Vaadsmandsmath,
Er Seiladsen omtrent som i en Passat.
Den er altid'sens ens, der er ingen Sjøv,
Men jeg sad, den Dnde han brandstige mig, og sov!

Ja, forbandet kjedeligt var Togtet, men jeg sjuppede dog hen, hvor jeg havde sat Coursen, og saa var det da baade Synd og Skam at sætte Dndt for Skipperen eller Skuden. Naar jeg nu bare havde fat i den Lømmel, den Peter, min Søsterson, som gaaer og kadreier herude som en anden Pladsfjover, for jeg vilde jo nok ha'e ham med hjem; han er dog min Søsters Riød og Blod, og dette Landstrygeri, det er jo værre, end om han havde forlist baade Anker og Nor. Han skal den Dnde lyne mig ogsaa med hjem, nu bandte Ole Kvint og jeg; han skal lære Noget, saa kan han siden saae den lille Rahyt, jeg har bygget, og sætte Vo i, og de andre Stumper, naar jeg ikke mere kan lændse paa Pumperne.

Syvende Scene.

Kvint. 3 fr. Petersen.

Kvint. Goddag, lille Jomfru, Jomfru Uf Petersen, ikke fandt?

Ifr. Ulrica Fredericine Petersen, jo, til Tjeneste!

Kvint. Vilde De være saa venlig at overlade mig for to Skilling hvid Traad og for fire Skilling Stoppegarn?

Ifr. Men her er saamæn ingen Traadhandel.

Kvint. Se vist saa, lille Skjalmsmester — forstaaer De, Enogenbald! For to Skilling hvid Traad til at lappe en hul Tand med og for fire Skilling Stoppegarn — naturligvis til at stoppe i Halsen.

Ifr. Naa saadan! (gaaer ind).

Kvint. Man kan nok ikke knibe hende mange Streger op i Binden, for saa løber hun rundt.

Ifr. Bær'artig!

Kvint. Mange Tak! Hvem er det, der kommer? Hun seer mig saa apparti ud.

Ifr. Det er Mester Sakel.

Kvint. Naa, saa det er Mester Sakel, seer man det.

Ottende Scene.

Ole Kvint. Ifr. Petersen. Mad. Sakel.

Kvint. Goddag, Høistærede!

Mad. Goddag! Jeg ved ikke af, at jeg kjender Dem, min Herre.

Kvint. Mit Navn er Ole Kvint. Jeg har tidligere været Baadsmandsmath, men hvor jeg saa har faret, i Ost eller Best, saa har jeg altid tænkt paa Mester Sakel og gjerne villet gjøre deres behagelige Bekjendtskab.

Mad. Det smigrer mig.

Kvint. Saa De er altsaa Mester Sakel?

Mad. Ja, for Diebliffet paa en Maade. (til Ifr.) Min Mand er i Byen idag, og saa maa jeg jo holde for, hvis der kommer Nogen herud, men nu vilde jeg gjerne ha'e en Taar Kaffe, mens der er Tid til det.

Ifr. Ja, jeg har varmt Vand derinde. (gaaer ind).

Kvint. Det var den Onde brandstage mig da cu-

riest! Saa De er Mester Zafel. Er De gift, maa jeg maaske være saa nysgjerrig at spørge?

Mad. Jo.

Kvint. Hvordan har da deres lille Kone det?

Mad. Min Kone!

Kvint. Zavel, Deres Kone! Madam Zafel natyrligvis. De er jo Mester Zafel.

Mad. Na, han gamle Ulf! staaer han her og gjør Nar ad Folk.

Kvint. Nei kapsejse mig, om jeg havde tænkt paa det, Mester.

Mad. Sikken En! (hun gaaer ind i Teltet).

Kvint. Stop, Skipper! Gødt Ord igjen! Ja, jeg maa ind i Kabytten og faae Ballen sla'et af Mutter, for sur blev hun sgu'. (han gaaer ind).

Niende Scene.

Bella (fort efter i korte Klæder.)

Det er grusomt at tænke sig! jeg har ikke seet Peter hele Dagen. Hvor barbarist og saa af Fader at ville stille to Elskendes Hjerter ad! For han har sat sig i Hovedet, at Peter skal kunne spise Blaar, førend han vil vide Noget af ham. Han siger, det er en Stilling, der føder sin Mand. Na ja! Maaske kan Blaar være meget nærende for Manden, men Konen kan da endelig ikke leve af de Blaar, han spiser, og Peter kan nu desuden slet ikke taale den Spise. Være han ikke er gaaet hen og er bleven kvalt — aa Gud! Peter kvalt! Det overlevede jeg ikke.

Mel.: „Kanarifuglens Begravelse“. E. Horneman. (Sange for Børn.)

Stulbe Dig, min Peter, alt jeg miste
I den første, friske Ungdomskaar;
Det forvist en Pind blev til min Kiste.
Al! hvorfor skal Du dog spise Blaar?

O! vi To, vi kunde ha'e det yndigt;
 Dit for mig, for Dig mit Hjerte slaer.
 O, min Fader! o, hvor det er syndigt!
 At! hvorfor skal han dog spise Blaar?

Kjærlighedens Glæder til os vinke,
 Hvis Du ei i Røg og Damp forgaaer.
 Du bli'er dog vist som en roget Skinke.
 At! hvorfor skal Du dog spise Blaar?

Tiende Scene.

Bella. Peter (som Beriderste).

Peter. (syngende). „Vel stod jeg for i Røg og Damp,
 i Røg og Damp!“

Bella. Peter! (Omsavnelse). Men hvordan er det
 dog, Du seer ud, søde Peter?

Peter. Jeg var nær bleven kvalt, søde Bella!
 Men nu skal jeg optræde hos Directeur Trampolino som
 Jeanne d'Arc.

Bella. Hvad er det?

Peter. Det ved jeg ikke rigtig, men det er et —
 saadant emanci — emanciperet Fruentimmer med en Fane.

Bella. Men hvad vil Fader sige?

Peter. Han finder sig nok i det, skal Du see, naar
 han først seer, at jeg kan staae paa mine egne Ben, og
 jeg har jo været Berider før — det vil sige Medhjælper.
 Du skulde bare see mig; jeg har en hvid Hest — ja, jeg
 skal nok skaffe Dig ind paa tredie Plads imorgen — den
 hedder næsten ligesom Du.

Bella. Næh?

Peter. Jo—o! Og naar jeg rider paa den, saa
 tænker jeg altid paa Dig, Bella. Den hedder Nella.

Bella. Næh?

Peter. Jo! (de staae med hinanden i Hænderne).

Peter.

Mel.: „Da jeg gif iastes“. „En Spurv i Tranedands“.

Lille, søde Bella!
 Var det ikke vel, a'
 Directeuren, han fik fat i mig?
 Farer jeg paa Nella,
 Du skuld' see de Smalb, a'
 Han kan slaae med Vidsten — hop o hei!
 Der er Liv og Sprælb a'
 Prima Sort, min Bella!

Bella

Peter, fald blot ikke a'

Peter

O nei!

Jeg som Pulcinella
 Før har havt det Held a'
 Bære med engang paa den Galei.

Bella. Er Du før faldet af, Peter?

Peter. Nei, men jeg har før redet som en lille
 Pulcinella, og da var jeg bundet til Hesten.

Bella. Ja, det maa Du endelig ogsaa lade dem
 gjøre her.

Peter. Na, Pæssiær, min — Onkel!

Ellelte Scene.

Bella. Peter. Ole Kvint.

Kvint. Hvad Satan, Dreng! er Du nu bleven til
 et Fruentimmer?

Peter. Nei, Onkel, men jeg er bleven Berider, og
 imorgen skal jeg spille Dame.

Kvint. Du er dog en forsoren Knægt. Det er
 naturligvis din Kjæreste, for det hører sig jo til, naar
 man er confirmeret.

Peter. Ja, det er, Onkel; og det er saadan en
 sød Pige. (til Bella) Nei for den Gamle, dit lille Fæ!
 (hun neier hurtigt).

Kvint. Det er det s'gu ogsaa. Hvad hedder De, lille Jomfru?

Bella. Bella Salding.

Kvint. Og De vil ha'e saadan en Døgenicht som han der?

Bella. Han er slet ingen Døgenicht.

Peter. Der kan Du selv høre.

Bella. Han er min egen lille Peter, og jeg holder saa meget af ham (tysker ham).

Kvint. Ja, jeg kan jo nok mærke, De har det med Hede. De gaar nok ikke med bakkede Fyr? Synes De dog nu forresten ikke, det var meget bedre, at Peter kom hjem med mig —

Bella. Nei, nei! det synes jeg slet ikke.

Kvint. Jamen hør nu! og lærte et ordenligt Haandværk, og saa, naar jeg engang faldt fra, saa fik han et sødt lille Hus, jeg har, et rigtigt Duffekab, hvor De kunde ta'e Dem saa sjønt ud ved Thevandsbordet, naar Peter om Aftenen kom hjem fra sit Arbeide. Der kunde de begge to ha'e det som i Mutters Draglisteskuffe.

Bella (langtruffent). Ja, det var jo en anden Sag. Hvad siger Du, Peter?

Peter. Jeg ved ikke rigtig, hvad jeg skal sige.

Kvint. Du skal slet ikke lægge Dit Hoved iblød min Dreng, for Du er jo tosset; derfor maae vi Andre tænke for Dig.

Peter. Jo, jeg vil nok Ontel, men jeg vil ride imorgen, og hver Sondag vil jeg herud — hvis nu blot ikke Bellas Fader slaar Haanden af mig.

Kvint. Af hvad Grund?

Peter. Han vil have, jeg skal spise Blaar.

Kvint. Vil han ikke heller ha'e, Du skal gaee paa Græs. Spise Blaar! Det er kapseise mig dog det Værste, jeg har hørt endnu! Skal Du saa ikke drikke Lampeolie til? det passer saa godt sammen.

Peter. Ja, der er han selv.

Kvint. Pjerrot der?

Peter. Javel!

Løbte Scene.

De Forrige. Salding. (Kort efter) Zfr. Peterfen.

Kvint. Ih! men det er jo min ældgamle Ven, Kanonjoden. Goddag, min gamle Ven!

Salding. Med hrem har jeg den Vre — jeg ved ikke —

Kvint. Na, Pasfiar, min Engel! Kom, lad os faae et Par Duffer Traad og en Smule Stoppegarn. Zomfru!

Zomfruen. Hvad er til Tjeneste?

Kvint. To Duffer hvid Traad og for fire Skilling Stoppegarn!

Zfr. Hvilket?

Kvint. Toogenhalv, min Allersjomdeiligste!

Salding. (Opbager Peter i Dameklæder.) Men hvad seer jeg? Peter! Du er altsaa kjed a' —

Kvint. Af at spise Blaar, jo! Men kom nu her, og lad os To snakke lidt Gammelt sammen. (De sætte sig ved Bordet; Peter og Bella tale sammen i Baggrunden.)

Zfr. Værs'artig!

Kvint. Mange Tak skal De ha'e! (til Salding) Staal, De! Hør, rent ud sagt! det er flidt at være Dyrehavsmænd!

Salding. Ja, det er ikke som før. Der er Klid i Hovedvebakkerne!

Kvint. Ja, de sidder fast i Halsen, kan jeg troe, hvis De ellers faaer nogen herude. Nei, seer De — Zomfru! Mer Sytraad! (de tale sagte sammen).

Trettende Scene.

De Forrige. Trampolino (kommer fra Siden med)

Frederik (i Tricot med svære Mustler overalt). (Senere)

Mad. Sakel (og udenfor) Tyrolerferdinand.

Trampolino. Se so, Frederik, nu er Du s'gu Karl for din Hat.

Frederik. Jeg vilde meget heller være Albino.

Tramplino. Du er denn et Faarehovet!

Frederik. Det er morderligt, saa jeg sveder med de Mussler allevegne.

Tramplino. Det er meget godt! naar man denn erst kommer i Heden, sa ta'er man denn bedre fat. Saa bliver Du denn maasse ikke kastet imorgen.

Frederik. (affides) Jo, det skal jeg da net sørge for, ellers skulde jeg vel gaae her og slaaes med alle Mennesker hele Ugen igjennem.

Tramplino. Men der staaer jo min Jeanne d'Arc henne, min Primadonna. Ut! Di er denn mechet god. Den Vorstellung imorgen vil denn noch trække, hopper jeg.

Kvint. (reiser sig) Sammen det bliver ogsaa sidste Gang, at Peter hjælper med at trække.

Tramplino. So? Hvem er De?

Kvint. Ole Kvint til Tjeneste, forhenværende Baadsmandsmath i Marinens Tjeneste, hvis De ellers vil mig Noget.

Tramplino. Nai! jeg har ganst' og aldeles Intet med Dem at gjøre, men Hr. Peter —

Kvint. Er min Søsterson med deres Tilladelse, og imorgen tager han hjem med mig.

Tramplino. Ah so! Stur Skade! Han har en stur Talent.

Kvint. Desbedre for Dig, min Dreng! Saa maae vi see at gjøre det indbringende, det samme sture Talent.

Bella. Saa tager Du altsaa bort, Peter. (Han hænger med Hovedet).

Kvint. Hver evige eneste Søndag stiller vi som rigtige Orlogsgaster, probert udhalt, til Parade paa Bakken — ikke sandt Peter?

Peter. Jo, Onkel!

Kvint. Og saa hilser vi paa Familien, ikke sandt, gamle Kanon?

Salding. Det skal være mig kjært.

Bella. Fader! Du tillader altsaa —

Salding. Javel!

Bella. Peter!

Peter. Bella! (Omfavneise).

Tramplino. Si was, Foutre! Saere nom de dieu! Jeg mister en Perle. Donnerwetter! en ren Akvi — Akvi —

Kvint. Akvavit — ja! Lad os faae lidt af den, Somfru! Lad os faae hele Nøglet med Traad herind.

Ifr. Saa gjerne. (Hun gaaer ind og henter en Skuffaste).

Kvint. Saa havde jeg dog lidt Fornoielse af den Svipstour; jeg er s'gu saa glad — naa! det kan jeg lide, nu bliver her Liv i Kludene.

(Udenfor hører man nu den høje Clarinet, den store Tromme og Balkenerne henne fra Ringridningen.)

Salding. Død og Pine! de spiller op derhenne. Saa er der Folk isigte.

Mad. Sakel (kommer løbende ud af Teltet op over Scenen med en Kaffeop og en stor Kringle) Der kommer Folk!

Tramplino. Paa Plads! Frederik og Peter hier!

Kvint. Det er rigtigt! Endnu staaer han under Commande.

Chor.

Mel.: „Viben lyder, Trommen falder!“ Vevse.

Clarinetten lystigt lyder!

Trommen falder hver til Sit.

De Signaler Hjertet fryder,

Thi saa vist og sikkert tyder

De nu paa, vi faaer Bisit.

Tag da Foden slinkt paa Nalken!

Gaaer det kvist, vi faaer Douceur.

Derfor ingen Brøvl og Snakken,

Kommer Folk engang „paa Balken“.

Skal de see, her er Humeur.

(Hver løber til Sit. Tyrolerferdinands Stemme høres udenfor: „Bær's'artig, mine Herrer og Damer!“ — Mad. Sakels Duffler vise sig fra hendes Telt i Baggrunden, og hendes Stemme raaber: „Kjærlighed og Sursteg, jørgeligt Drama i femogenhalv Acter o. s. v. o. s. v.“ Trompetstød bag Scenen fra Beriderne, stor Tromme, Clarinet o. s. v. — Herrer og Damer vise sig.)

Ole Kvint (tager Glasset, rejser sig, hilser ud til Publicum og siger): Velgaende, Høistarede!

